

„Danferen“

et halvugentlig Uge- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danferen“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direccionens Formand.

Alt af Røgheds-Interesse sendes direkte til „Danferen“, Blair, Nebr.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dat.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplysning modtages af Udgiverne og at Ønske er betalt, i Dovenskeskuffe med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Fra min Krog.

Du og jeg og vi to.

Et er det, som jeg blev sidste Gang, at Kærligheden ikke kan „bevise“, eftersom den just begynder der, hvor alle Beviser og Grunde svæver op — og eftersom den Kærlighed, jeg viser andre, fordi jeg kan regne ud, at det „betaler sig“, slet ikke kan betegnes med dette Navn.

Noget helt andet er det, at det kan have sin Nytte, naar vi Mennesker ad Tænknings- og Oplysningsens Vej bliver klare over, at Egenkærligheden altid er dum og skader sig selv, fordi Mennesket, som Aristoteles siger, er et Samfundsvæsen, saa vi har Brug for hinanden.

Egenkærligheden ligner hin Mand, som Holberg fortæller om. Det var i de Dage, da Kongernes Sale ved Gæstebud blev „tjædet“ med kostbart Tøj, som ved Gildet slutning blev givet til Præst for Gæsterne. Da var der en Mand, der var saa ivrig efter at faa fat paa et Stykke Tøj, at han ikke lagde Mærke til, at en Svøgfugl var Støberne af hans Frakke. Da Manden kom og viste en Ven sit Stykke Tøj, svarede denne: „Jeg ser, at hvad du haver vundet udi den ene Ende, haver du tabt udi den anden.“ — Det han havde tabt, var mere værd end det, han havde vundet. Og saaledes gaar det altid med Egenkærligheden.

J min Fæderne boede der en Original, en gammel Husmand, der havde et Hus til en Ko oppe mellem nogle Høje, og som kaldtes Per Høj. Han havde den Bane at snafle højt med sig selv, og derved som han ofte uforsvarende ud med de Ranter, som andre skuler.

En Gang i en vanskelig Høst havde han da faaet sin Smule Sød heldig i Hus. Derefter stillede han sig ved sin Høsgavl og „tænkte“ ganske højt: „Saa la' ed no rejn!“ Nu var han dækket, og saa var han lige glad, om det gik galt for de andre. Men hvis vi nu tænker os, at de andre var bleven ruineret, saa vilde Per Høj nok have faaet det at søge i Et, i Form af Kommune-skat. Og for Helten kunde Per Høj ikke godt undvære andres Hjælp, i Et, til Bløjning.

Vi Mennesker har Brug for hinanden. Men den nærsynede Egenkærlighed ser det ikke; den tror, at de andre er i Vejen for os.

Der var i min Hjemegn en anden Original. Han var „fin“. Han havde været Forvalter og gik nu paa Gæster (som en Slags panere Fattigforvalter). Han gik gerne med en gammel høj Hat, som en eller anden Præst havde ejet, og andet „fint“ Tøj. Saaledes humpede han om ved sine to Stoffer (som ogsaa var fine). Han hed Højskjærg, og det var en af hans Indtægtskilder, at der var for mange Mennesker. Han sagde jævnlig med en vis snorende Stemme: „Der er for mange Mennesker. De 19 af de 20 Stude sla' i sig, saa blev der da noget til os andre.“

Sæt nu, at dette Ønske var gaaet i Oplysning (og H. var bleven født den

20. som stulde leve), saa kunde han maaske have faaet et stort Stykke Jord; men han vilde ikke være i Stand til at dyrke det, og han vilde jo ikke kunde faa Tiendestof, efter som alle de tiloversblevne fra det store Blodbad jo hver især havde deres Stykke Jord.

Højskjærgs Udvalelse var vel nok mere kras end almindelig; men noget i den Retning kan man tit høre.

Dog maa man her lægge Mærke til, at det særlig er Folk af ens egen Stilling, man synes, der er for mange af. Skomagerne synes, at der er for mange Skomagere, men ikke at der er for mange Smedere (for Smederne bruger jo ogsaa Støbler). Og Smederne synes, at der er for mange Skomagere (for Skomagerne bruger jo ogsaa Verde og Stole).

Sandheden er imidlertid den, at den eneste Slags Mennesker, der er for mange af, er Dovenskoppe, baade de Rige og de Fattige.

Gud har sørget for, at der er Høje nok til os de første Par Aar — og de første Par Tjueind Aar, naar blot vi vil tage fat, og naar vi vil lade være at slet til vor Næste, men „hjælpe ham og faa ham bi i al Vegemåjere“.

A. Bjerré.

Fra ringe Naar.

For en Tid som var, der synes at have valgt Prædikerens visnønt ironiske Udvalgte: „Penge gør al Ting ud“ til deres Motto, kan det være godt en Gang imellem at prædike over en anden Teks. For unge Mennesker, som indtage den faare lidt misundelsesværdige Stilling i Livet, at være „Fars Søner“, kan det ingen Stabe være til, at fremholde den Sandhed, at Energi og Foretagelse, nyttig Anvendelse af Tiden og Hlid gør mere ud end Pengene, om de overhovedet gøre noget ud, naar de lægges i daarlige Hænder. Det kan være sundt for os alle at minde, at den fattige Husmands Søn har lige saa stor Ret til at haabe, at han skal blive en stor og en god Mand, som Millionær-Grossererens; og at Haandværkerens Søn kan blive Minister, ja, det behøver vi Danke da ikke gaa saa langt langt for at faa Eksempler paa. Naar vi alligevel her have taget et Par Stykker, det ene i England, det andet i Amerika, saa er det enten af Værdighed eller — forbi i top disse tilfældigt faldt os i Hænderne forleden. Vi talde dem „Den lærde Smed“ og „Jernbanernes Fæder“.

1. Den lærde Smed.

Her i Danmark har vi i hvert Fald da af Omtale, kendt „den lærde Smed“, men om disse hæderlige Haandværk, der i Oldtiden var viet den hæderfulde Værd, her hos os her talte Værde i sine Rækker, derom maa vi overlade Historikere til at udvælge sig. Men i Amerika er, eller rettere var, den lærde Smed en meget kendt Personlighed.

Elihu Burritt blev født i Aaret 1810, og han var Søn af en fattig Stomager i New Britain i Connecticut. Da han var atten Aar gammel, døde Fæderen, og Elihu gav sig i Lære hos en Smed. For blot den Bemærkning, at den gode Elihu hørte den Gang eller senere synes at have lagt sig det gamle Værdensord syndestigt paa Hjerte: „Stomager, bliv ved Din Væst“. Paa den Tid tryktede Lærdommen ikke i nogen overordnede Grad den senere saa berømte Smed. Den eneste Stofundervisning, han havde nndt i sin Barndom, var den, som var færdig for ham af en gammel Jvalid fra Uafhængighedskrigen, der kun havde et Øje, men til Gengæld — Træben!

Under hans Stolethid havde hans Hu bestandig faaet til Matematisken — den gamle Ben Jones vilde sikkert have gjort store Øjne — nej, det er sandt, han havde kun et — hvis Elihu havde betroet ham disse vilde Fantasier, men han svæbede dem aldrig for Ben Jones. Da han nu var begyndt at arbejde som Smed, havde han for Stik at give sig selv et eller andet Problem i Regning, og saa regne det ud i Hovedet, medens han hamrede løs paa Ambolten. Udeles som vor egen Digter, Thomas Overfou, der lærte sig selv Latin, samtidig med at han drejede Kullen for sin Moder. Blant de Opgaver, som Smeden paa denne Maade regnede ud, vare ogsaa følgende: Dersom man regner tre Hæverform paa hver Tomme, hvor

mange Hæverform vil der faa medgaa til en Række Jorden rundt ved Ækvator? Et andet var: hvor mange Aen Klæde, 36 Tommer bredt, staaret i Strimler af en Tommes Bredder, fores for at naa fra Solens Centrum til Jordens, og hvor stor vilde Befolkningsbløse, naar man ansatte Klædet til en Værdi af en Krone Aenen? Ved at koncentrere sin Opmærksomhed, kunde han holde de umaadelige lange Rækker af Tal, som derved opstod, i Hufommelsen, og han tryk sig aldrig at bruge Pen eller Skridt som Hjælpe-middel. Forpagt at gøre ham det efter!

Ved Tyveaarsalderen opholdt han sig tre Maanedere paa en Undervisningsanstalt, som lededes af hans egen Broder — det er aabensbart, at de Burritter vare gode Høveder — og her blev han levende interesseret for Sprogstudier. Medens Timerne optoges af Matematik og Naturvidenskab, anvendte han sin „Fritid“ til at studere Latin og Frans. Da han efter disse tre Maaneders Forløb vendte tilbage til sin fødebede Smeds, ombyttede han sine matematiske Problemer med græske Rejsefortællinger, og medens han traf Blæsebalgen eller hamrede løs paa Jærnet, læste han af og til sine Vise paa Bladene i en gammel græsk Grammatik og gennemgik siden i Tankerne, hvad han havde læst i Vegen. Morgen, Middag og Aften anvendtes til Latin og Frans. Han fortæller selv med et høitideligt Stolt, hvorledes han første Gang gjorde Bekendtskab med Homer. Han havde sat sig ned en Morgen med den fæste Beslutning, at blive Herre over to Linier om Dagen af den gamle græske Digter. Tætsten var uden Kommentarer, og han var udelukkende afhængig af et stort græsk Vokabular. Da Aftenen kom, havde han endog lært dem udenom paa Græst, oversat de første femten Linier, og ved denne enehaandede Hlid havde Burritt ved Tyveaarsalderen lært sig selv Græst, Latin, Spansk, Fransk, Italiensk, Tysk, Keltisk, Hebraisk, Syrisk, Kaldæisk, Samaritansk og Vitopist tilfælle med flere af Aflens Sprog. Senere, under sit Ophold i England, udgav han en Vids, hvori han tilhøj Undervisning i sprog og i de Sprog. Vor Rasmus Rask, Søn af en Stræder og „flog Mand“, naaede nok lidt videre, der siges, at han kunde læse og tyde femoghalvtreds; men Smedens Standpunkt var dog ellers ret respektabelt, især naar man betænker, at Rask havde gaaet i Odense Stole og ikke hos Ben Jones.

Alligevel sagde Burritt dog selv, at han egentlig ikke havde nogen naturlig Fortærlighed for Sprog, det var kun hans Vibeberørlighed, hans Stolt, hans og hans fortabende Hlid, som forklarede ham al denne Kundskab. Gennem hele Tiden arbejdede han i sit Haandværk som Smed. Da Venner tilbød at bestå hans Stolegang i det berømte Harvard-Universitet i Boston, aflag han Tilbudet med Tak, fordi han fringede for, at hans Hælbred stulde blive, dersom han ophørte det legemlige Arbejde.

I al den Tid havde han omhyggeligt uddannet sin Sil og stred og talte med en gribeende Kraft og paa en mærkelig vindende Maade. Fortællingen „Optin ved Naturens i Virginia“ er Bønt af hans første offentlige Foredrag, og kun de, som have læst den, kunne gøre sig en Forestilling om hans store Gæst til at spænde Interessen og gribe Følelserne. Han holdt dette Foredrag for at mobbevis Sandheden i det gamle Ord: „Nascitur, non fit“, d. e. „Dygtighed er medfødt, ikke erhvervet“. Han paastod, at Dygtighed og Fremgang er Resultatet af en fast Villie, Hlid og Udholdenhed, og han pegede paa, hvad han selv paa denne Maade havde naaet at udrette i sin Fritid.

Uden for sit Fædeland er Burritt bedst kendt som en af Stifterne af „The League of Universal Brotherhood“ („det universelle Broderstabs Forbund“), en Forening, hvis Opgave det var at afløse Krigen saavel som befordre en Broderstabsfølelse mellem Jordens forskellige Nationer. I sit Arbejde for dette Maal opholdt han sig mange Aar i Europa, hovedsageligt i England, og sammen med Cobben og Richard og andre fremragende Mænd var han behjælpelig med at tilvejebringe den første Fæderstonges, som traadte sammen i Bryssel 1848. Fra denne Tid var Burritt nøje indledet med Bevægelsen for Fred og Uafhængighed, som var saa populær i Midten af forrige Aarhundrede. Aarhundrede, som ikke bestomindre har leveret sit Bidrag af Dree til Krigen's Afslut.

Det er ret interessant at erfare, at det saa godt som var en Tilfældighed, der bragte ham til at omfatte denne Værdsskønhed med saa levende Interesse. Han stulde nemlig ved en Værdighed skrive et videnskabeligt Foredrag over Emnet „Jordens Anatom“, og kom derved til at tænke paa, hvorledes Staberen har gjort de enkelte Lande afhængige af hvarandre med Hensyn til deres Produkter og Frembringelser, og at Folkene af den Grund burde faa i det venstestillette Forhold til hvarandre. Denne Tanke greb ham saa magtligt, at han helt opgav det paatænkte Emne og i Stedet stred et tabifalt Foredrag om Fred.

Endnu skal nævnes, at der blandt Elihu's literære Værker findes en Doversættelse af islandsk Sagaer, og at han i nogle Aar udgav et Tidsskrift: Den kristne Borger“. Han døde den 7. Marts i en Alder af lidt over 68 Aar.

Denne lille Skitse viser, hvorledes en Mand paa egen Haard kan stæffe sig en ufærdantlig høj Grad af Kundskab og Indflydelse. Den kan maaske, vi vilde da haabe det, tjene til at ansopre og opmuntre en og anden, for hvem Kundskaberne staa som et loftende, men uopnaaeligt Maal. Naar du er i Færd med at tabe Mødet og lade dig nøje, saa godt du kan med dit Laamaal af Viden, saa taak paa Elihu Burritt, „the learned blacksmith“.

(Sluttet.)

Det er ret interessant at erfare, at det saa godt som var en Tilfældighed, der bragte ham til at omfatte denne Værdsskønhed med saa levende Interesse. Han stulde nemlig ved en Værdighed skrive et videnskabeligt Foredrag over Emnet „Jordens Anatom“, og kom derved til at tænke paa, hvorledes Staberen har gjort de enkelte Lande afhængige af hvarandre med Hensyn til deres Produkter og Frembringelser, og at Folkene af den Grund burde faa i det venstestillette Forhold til hvarandre. Denne Tanke greb ham saa magtligt, at han helt opgav det paatænkte Emne og i Stedet stred et tabifalt Foredrag om Fred.

Endnu skal nævnes, at der blandt Elihu's literære Værker findes en Doversættelse af islandsk Sagaer, og at han i nogle Aar udgav et Tidsskrift: Den kristne Borger“. Han døde den 7. Marts i en Alder af lidt over 68 Aar.

Denne lille Skitse viser, hvorledes en Mand paa egen Haard kan stæffe sig en ufærdantlig høj Grad af Kundskab og Indflydelse. Den kan maaske, vi vilde da haabe det, tjene til at ansopre og opmuntre en og anden, for hvem Kundskaberne staa som et loftende, men uopnaaeligt Maal. Naar du er i Færd med at tabe Mødet og lade dig nøje, saa godt du kan med dit Laamaal af Viden, saa taak paa Elihu Burritt, „the learned blacksmith“.

(Sluttet.)

En Indianer-Helt.

Det var hødt. Vi var trætte og tørstige. Vore Muldrys Kræfter var udtømte. Deres lange Øren hang slappe, og med Nøje slæbte de sig henad den skævede Vej, henimod et Indianer-Kvartier, en firkantet Kasse, som saa sort ud i det fjerne. Et mærkeligt Hjem eller Kvartier var dette. Det lignede for alt i Verden en stor Klump Ler, sat op paa en Tag-Spaan. Huset var fire Etager højt uden et eneste Vindue i sine tre hundrede Værelser.

Omkring Huset laa smaa, veldyrkede Hævepletter, bestaaende af Kartofler, Rødbemeloner, Løg, Bønner og lignende. Efter at have levet paa smalt Kæstetost i flere Maanedere saa disse indbydende ud.

Juni-Indianerne, som boer her, bød os velkommen og bragte os Koge- og Drikkevand.

Efter at vi havde høilet os lidt, begyndte vi at se os om, og den første vi kom i Samtale med, var en ung Indianer, klædt i Uniform — ikke en Soldats Uniform — men en lignende. Han bød os hjertelig velkommen, udtrykte sit Ønske om, at vi maatte standse længe, og bad os om at være hans Gæster, medens vi opholdt os der.

Han var en Graduate fra Carlisle (en Indianer-Stole), Pennsylvania. Hans dybe Kærlighed til sit eget Folk drev ham tilbage til dem, hvor han uden den ringeste Udfigt til Betaling gav dem tilbage, hvad han havde opfattet ved flere Aars ihærdigt Arbejde paa Stolen.

Et Værelse havde han faaet i Stand paa hoide Menneskers Vis: Hoide Garbier for Vinduerne, en smut Nevada Gulvmaate paa Gulvet, en Joid Jernfeng, Stole, Bord, Smykkestene, en Guitar, Væger, Billeder med mere.

Dette Værelse var hans Helligdom. Dagen tilbragte han i Marken. Iblant sit Folk. Snart underviste han en gammel Indianer, hvordan han stulde bearbejde sin Mark for at faa større Udbytte, en anden underviste han om, hvordan han stulle passe sine Faar; en tredje hvordan han stulle behandle sin Hlid; en fjerde, hvordan han stulle arbejde i Træ og Jern; helse Tiden bærende med sig en Bikel og læste for dem i ledige Øjeblikke. Jeg har stakket om meget i denne Verden, men ikke fundet en eneste, som kan maale sig med denne Indianer i at opofre sig for sine Brødre. Midt i Syn og Fattigdom levede han sit Liv ubemittelt og forsøgte at faa sine Landsmænd til ogsaa at leve dette „nye Liv“ ved Siden af at blive nyttige for denne Verden.

Det var et Taalmodigheds Arbejde, da Væner, over hundrede Aar gamle, ikke saa let kan brydes med. Man kan med blot menneskelig Kraft give sit Liv paa Slagmarken for sit Land; men ingen kan gøre, hvad denne unge Mand gjorde uden at have faaet „Kraften fra det Høje.“

Korrespondancer

Fra Drum, Wash. Co., Nebr.

Majshesten er nu i fuld Gang. Den tidligt plantede Majs er i Aar langt bedre end den sildigt plantede, som mange Steder blev bestadiget af Frostten. Udbyttet varierer fra 40 til 60 Bushels pr. Acre. Der synes at være Mangel paa Arbejdsfolk, og der betales indtil 3½ Cents pr. Bu. for at faa Avlen indhøftet.

Priserne paa Land har de senere Aar været i uafbrudt Stigning, og det er nu vanskeligt at købe Land med Bygninger for under 70 til 80 Dollars pr. Acre. Danfærne og Tyskerne saa at sige kæmpe for Dørmagten. Landet vest og nordvest for Drum ejes af Danfær, hvorimod Egnen nord for Arlington ejes af Tyske.

I dette store tyske Settlement, som er et af de ældste her i Vænebrasta, findes den største og smukkeste Kirke i Countiet.

Peter Toft bygger for Tiden et nyt og rummeligt Beboelseshus.

Mrs. Marie Jensen, som holder engeft Stole i Nærheden af Audubon, Ia., er hjemme paa Væjs. Hun besøger af sin Veninde Mrs. Magda Christen, som ogsaa er Lærerinde og holder Stole i Nærheden af Elk Horn, Iowa.

Det glæder os, at den ny Redaktør er „wide awake“, og at der nu er færre Hjel i „Danferen“, end der var for en Tid siden. Thi det gør al Tid et daarligt Indtryk paa Læserne, naar det kære danske Sprog findes vansiret af Slavesjef.

Hvilket sildre gaar paa Sætterens og Korrekturistens Ræppe.

Vi Drumfolk ser endnu adskillige Mangler ved „Danferen“, men vi vilde vente en Tid endnu, før vi paapeger dem. Thi de kommer muligvis ind ind under den Rubrik, som den ny Redaktør „har opdaget, i a n g e for andee pegte paa dem“ for ham.

Dg da det jo er at haabe, at han har Væne aabne saavel for Forbedringer som for Mangler, kan vi sandsynligvis spare os Ulejligheden at gøre opmærksom paa det, vi anser for en Mangel ved Bladet.

Fra Schennington, Wis.

Selvfolgelig git det ikke an, at vi blev Stedhøret herne, da J. M. Hansen og L. Johnson var i Farvandet for at taak Garnet ud til en Dræt. Stønt kun saa mødte paa Grund af den travle Tid, sit vi dog rig Værdighed af Vænebyrde, vi hørte fra Værdene. Kvindene havde smykket vor lille Kirke, saa Duften fra de friske Blomster, der blandt andet var formet i et Kors paa Gelænderet foran Koret, slog os behageligt i Nøse og mindebe os om, at Guds Værn skal være en Livets Lygt til Liv.

Her i Schennington kunne vi ogsaa sige paa saadanne Dage: Herren har har besøgt sit Folk.

Pastor Johnson talte for os om at holde fast, at ingen stulle tage Kronen fra os, men at slippe Verden, fordi den ejer ingen Krone eller Frelse.

Næste Gang vilde disse Brødre faa flere Tilhørere her fra Schennington, da mange har udtalt deres Beklagelse af at være forhindrede fra at komme.

Høsten har i Aar været ret god. En tre, fire Stykker, der havde taent paa at søge deres Farm og rejse til Oregon, har nu besluttet og enstemmig vedtaget, at Schennington er alligevel Pladsen at bygge og bygge. Men her er Land not alligevel at faa til rimelige Priser. Vi ønsker kun troende Lutheranere hertil, alle andre maa gerne rejse til Oregon — Ved Siden af Præsteboligen er bygget en ny Stole, og den har en Klokke, vi kan høre over hele Settlementet, naar den bliver ringet rigtigt. Jo, Schennington drives og trives.

Forlebet Aften kom Præsten førende i Ro og Mag fra et Møde ude i Udkanten af Settlementet og ser, da han nærmer sig Hjemmet, til sin Forstrækkelse af Huset er helt opløst. Er der Jid i Huset? Eller Lybe? Nu maatte Vænerne flytte sig; men aldrig saafnært da de komne foran Øren, fjærend en Skare styrter ud, river Præstefolkene af Vognen, tager Heste og Bugge, fører Præstefolkene som Fan-

ger ind i Huset, hvor Kaffen dampede og Kagen præfæterede sig paa det lange Bord. Vær ikke surprejset, at vi blyde Eder velkommen hjem; lad som J er hjemme; her er et Læverope (Teppe) til Eder. Ja, vi maatte jo late, som vi vare hjemme. Saa blev der taak, sunget og leget; imens blev Kl. 1½ og i et nu var hele Staren paa Væjen hjem. Vi stod ene med Tak til Gud for hans Naade og Godhed.

Man plejer jo at sige: som de gamle Fugle flunge, saa tvivder de unge; men her var det denne Gang modfat; thi da de unge var slupne saa godt fra deres Værdingfærd, saa mente de Gamle: vi faar prøve, og saa fulgte de Kvithøpelige Naad: at gøre det snart. Det myldrede ude mellem Træerne, som da Romerne bleve slagte i Germanenburgerfoden af Germanerne! Vel vare de Germaner, men ikke saa farlige som Germanen Kriger. Indtagelsen stete uden saa meget som, at en bed i Græsset; men derimod bed vi allsammen i Kæger, Væbler o.s.v., og Præsten maatte i alles Paasyn ikke straffe Eder, men træffe i en dejlig varm Væls og holde en varm Tale paa staaende Fod, som han dog nok skal lade være at referere for „Danferen“. Præsteboligen er rummelig, men en saadan Aften er det midt i al Overflodigheden dog Ankeri. Dog, Gammen og Alvor gaa sammen; forrige Fredag jordebets Mrs. Smeland. Vi havde Ungdomsmøde i Huset, hvor hun blev spjæet (hos Mrs Quam, hendes Søster) nogle Dage for hin høde, paa hendes 60-aarige Fødselsdag; hun glædede sig meget derved, de Unge stæfede hende til Luffe; hun had dem gribe den bedste Lykke, at blive ved Jesus. Engdommen tog Dagen efter en alvorlig Værding, og hun bød under hore Lidelser. Maa hun nu træffes i Abrahams Stab. Gamle Smeland er endnu tilbage; men han vil i Beberne her finde Væner.

Værdig Hilsen J. S.

Kvitteringer.

Til Gymnasialkolekt, Trinity Seminary og Blair College.
Før kvitteret for: \$59.50. Racine, Wis., J. C. Christensen, Nels Nelson, Chris Krogh, Chris Pedersen, J. D. Hansen, A. D. S., Thos Hansen, hver \$1.00, Nels B. Nelson, Charles Pedersen, hver 50¢, J. Jørgensen, 25¢, C. Møgenen, Ammanuels Møgenhed, \$1.00. Til sammen \$68.75.
Sjærtelig Tak.
G. A. Hansen, Modt.

Farme til Salgs.

To gode Farme i Turner Co., S. D., hver paa 160 Acres, 1 Mil fra Stole og dansk lutherisk Kirke, 4 Mil fra et godt Creamery, gode Bygninger, god Brønd med Vandmaale og godt Fænce paa begge — kan lægges paa gode Betingelser, om Salg kan ske snart.
Kvænderne slet til.
Hans Peter Danielsen,
Center Point, S. D.

Alttertavler,

Prædikestole og Dobefonte

udføres billigt af undertegnede.

Se mit Arbejde i East og West Denmark, Wis., samt Owatonna, Minn.

Jens P. Rasmussen,
East, Wis.

Trinitatis

College og

Seminarium.

Blair, Nebr.,

begynder sin Vintertermen i Dec Skolen har otte faste Lærere. Den tilbyder Undervisning i følgende Afdelinger:

College Department,

Normal Department,

Business Department,

Academic Department,

Music Department,

Forberedende teologisk Afdeling

Teologisk Afdeling.

For Undervisning Høst og Logi \$15 om Maanedes, \$119 for hele Stoleaaret (84 Uger).

En Del af Rejseomkostningerne betales for dem, der kommer langvejs fra.

God Værdighed for Nykommere til at lære at tale, læse og skrive engeft.

— Streb efter Katalog. —

Nærmere Oplysning faas ved at henvende sig til en af undertegnede.

P. S. VIG, KR. ANKER,

BLAIR, NEBR.

Agenter kan

tjene Penge

ved at sælge danske Bøger, Kort og Billeder fra nu til Jul.

Skriv til

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE

om Betingelserne.